

עת"א 9344/11/19 - אקלילו איילא נגד שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים,מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 9344-11-19 איילא(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'

בפני כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל

עותר

אקלילו איילא (אסיר)

ע"י ב"כ עו"ד של"ם

נגד

משיבים

1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים

2. מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אלימלך

פסק דין

העותר מלין על אופן חישוב מאסרו על ידי המשיב, כאשר על פי חישוביו זכאי היה לסיים את ריצוי מאסרו אתמול, יום 10.11.19.

השתלשלות ההליכים:

1. העותר ריצה עונש מאסר (להלן - המאסר הראשון) ושחרר שחרור מוקדם ביום 17.4.18 על פי תכנית הרשות לשיקום האסיר (רש"א). בסמוך לאחר שחרורו, ביום 17.5.18, התקבל דו"ח שלילי מרש"א ולפיו העותר לא התייצב לפגישות ולא השתלב בקבוצות הטיפוליות. בנסיבות אלה החל הליך הפקעת הרישיון המותנה בעניינו, אולם וועדת השחרורים אשר דנה בעניינו ביום 20.9.18 נתנה לו הזדמנות נוספת לתקן דרכיו ולעמוד בקשר רציף עם רש"א, וקבעה בנוכחותו מועד לדיון מעקבי בעניינו ליום 14.10.18. דא עקא, שהעותר ניתק פעם נוספת את הקשר עם רש"א ואף לא התייצב לדיון מעקבי זה. בנסיבות אלה, הורתה הוועדה על הפקעת רישיונו של העותר - החלטה וצו מאסר בן עשרה חודשים בצידה.

2. ביום 25.5.19 נעצר העותר בחשד לביצוע עבירת תקיפה. התיק הפלילי שנפתח הסתיים בהרשעת העותר ביום 19.8.19 ובגזירת עונש עיקרי של שבעה חודשי מאסר בפועל, הכולל שני מאסרים מותנים שהופעלו בחפיפה חלקית (ת"פ 1127-06-19, להלן - המאסר השני).

3. ביום 2.10.19, לאחר שסיים העותר לרצות את המאסר השני והחל הליך שחרורו המנהלי מהכלא, הבחינה המשיב כי בעניינו של העותר צו להמשך מאסרו הראשון בגין הפקעת רשיונו של העותר. בנסיבות אלה, לא שוחרר העותר מהכלא בו ביום ונערך שקלול מחדש של תקופת מאסרו.

4. העותר פנה בדחיפות לוועדת השחרורים, וזו שמעה את טיעונו ביום 22.10.19 ומצאה להורות כי העותר ירצה רק 75 ימי מאסר מתוך עשרת חודשי המאסר שהופקעו, וזאת החל מתאריך 3.10.19, ואילו יתרת שבעה וחצי החודשים יהיו בפיקוח רש"א (וש"ר 11547-11-17).

5. לנוכח החלטה זו, עדכן המשיב את תקופת מאסרו השני של העותר על פי חישוב של 75 ימים במצטבר לתום מאסר מלא בן שבעה חודשים ובסך הכל תשעה וחצי חודשי מאסר, החל מיום 25.5.19.

תמצית טיעוני הצדדים:

6. לטענת ב"כ העותר שגה המשיב עת חישב את עונש ההפקעה במצטבר לעונש המאסר השני, שכן מדובר בעונש "חדש" ונפרד של 75 ימים בסך הכל, ובהתאם לכך אמור העותר לסיים את מאסרו ביום 10.11.19.

7. לטענת ב"כ המשיב, הפעלת עונש המאסר שהופקע במצטבר למאסר השני הינה על פי הוראות הפקודה בעניין סדר נשיאת מאסרים, כאשר הימים שהופקעו מתווספים לסיום המאסר המלא (ולא מיום סיום המאסר המנהלי).

דין ומסקנות:

8. העותר אינו חולק על החלטת וועדת השחרורים אשר קצבה את עונש המאסר שהופקע ל- 75 ימים בלבד, אלא חולק אך על אופן חישוב המאסר על ידי המשיב ועל המועד לשחרורו המלא ממאסר.

9. בסעיף 22 לחוק שחרור על תנאי ממאסר, תשס"א-2001 (סדר נשיאת מאסר לאחר ביטול שחרור על-תנאי) נקבע כך:

על אף הוראות סעיף 45 לחוק העונשין, בוטל שחרורו על-תנאי של אסיר לפי סעיפים 20 עד 22, יישא האסיר את יתרת תקופת המאסר שעליו לשאת בשל ביטול שחרורו לפני ובמצטבר לכל מאסר אחר שהוטל עליו, ואם עבר עבירה נוספת בתקופת התנאי - גם לפני ובמצטבר לכל מאסר שיוטל עליו בשל אותה עבירה; היה האסיר נושא מאסר בעת שבוטל שחרורו, יופסק אותו מאסר לשם נשיאת יתרת תקופת המאסר שעליו לשאת בשל ביטול השחרור וישוב ויימשך מתום אותה תקופה; לענין זה, "מאסר" - לרבות מאסר בשל אי-תשלום קנס.

10. משמע, עונש מאסר שהופקע ירוצה לפני ובמצטבר לכל מאסר אחר (מאסר מלא), וכך חישב זאת המשיב.

11. משפעל המשיב בהתאם להוראות החוק, אין בסיס לטענות העותר והעתירה נדחית.

עותקי פסק הדין יישלחו לצדדים חלף שימוע בנוכחותם, כבקשת ב"כ המלומד של העותר.

ניתן היום, י"ג חשוון תש"פ, 11 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.